

Arrest

nr. 169 978 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: G(...) Voorna(a)m(en): H(...)
Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980.4' het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het negatieve samenwoningverslag dd. 10.01.2015 en het attest samenstelling gezin, blijkt dat betrokkene nooit bij zijn Belgische echtgenote heeft gewoond, maar bij een bevriend koppel. Er is dus nooit sprake geweest van een gezinshereniging. Betrokkene trad in 2012 in het huwelijk met B(...) J(...) L(...) M(...) (RR (...)) en werd op (...) in het bezit gesteld van een F-kaart met als geldigheidsduur 20.10.2019. betrokkene woont op basis van zijn Rijksregister sedert mei van dit jaar samen met V(...) der H(...) N(...) (RR (...)) waardoor de gezinssituatie veranderd is en het spreekt voor zich dat hieruit volgend er een einde kan gesteld worden aan het verblijf van betrokkene.

Op 28.04.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij binden heeft met zijn land van oorsprong’. Deze instructies konden niet aan betrokkene worden betekend.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België aan te tonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene betekende deze uitnodiging op 24.11.2014 en brengt volgende bewijzen aan.

- *Verklaring van betrokkene en derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van sociale en economische integratie*
- *Inschrijvingsformulier schooljaar 2014-2015 NT2-Richtgraad 1 verkort PCVO Moderne Talen Hasselt dd. 16.12.2014 en een Inburgeringscontract dd. 2.12.2014 samen met een attest VAB aanmelding bij het onthaalbureau: gezien het volgen van een inburgeringsprogramma een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land.*
- *Inscription Formation de chefs d'entreprise dd. 14.10.2014: deze documenten tonen degelijk aan betrokkene graag wilt leren en werken maar zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene geïntegreerd is.*
- *Attest T-Interim 'bedoeling om een overeenkomst voor uitzendarbeid af te sluiten dd. 24.11.20 , intentieverklaring Inschrijving Actief Intérim T(...); Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 24.11.2014; verschillende sollicitaties met antwoorden periode november-december 2014: deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilg is. Echter, het hebben van een tijdelijke job inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat haar ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.*

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 12 1980 van toepassing is op betrokkene: de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

De uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 zijn niet van toepassing op betrokkene. Het recht op verblijf van betrokkene wordt Ingetrokken en aan betrokkene wordt het bevel gegeven het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste onderdeel van het tweede middel betoogt verzoeker dat artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorschrijft dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk. Hij leidt daaruit af dat deze bepaling is geschonden en de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij betoogt in haar nota dat de geschonden geachte bepaling geen formele motiveringsplicht omvat en dat verder uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker, niettegenstaande de uitnodiging van 17 november 2014, geen enkel document of element heeft voorgelegd met betrekking tot de duur van zijn verblijf.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de voormelde bepaling een zekere belangenafweging inhoudt, met name de verplichting om rekening te houden met de erin opgenomen parameters, die , al naargelang het geval, meer of minder zwaar kunnen doorwegen in het besluitvormingsproces.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en kan bijgevolg niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr. RvS 26 juni 2014, nr 227.900). Hij oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing waarbij onder meer moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Hij kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Met andere woorden: om de wettigheid van een beslissing te kunnen beoordelen moet de Raad de motieven die deze beslissing dragen kennen enerzijds, en mag enkel de wettigheid van de motieven die in de beslissing zijn opgenomen worden beoordeeld anderzijds (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing niet zou moeten worden gemotiveerd in het licht van de elementen die werden opgesomd in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Overigens valt haar standpunt op generlei wijze te rijmen met de inhoud van de bestreden beslissing, waarin wel degelijk wordt overgegaan tot een expliciete beoordeling van enkele zeer concrete elementen in het licht van de voormelde bepaling.

De verwerende partij stelt verder waarom in casu niet moest worden gemotiveerd over de duur van verzoekers verblijf in het Rijk. In eerste instantie omdat zelf hij geen enkel document heeft voorgelegd met betrekking tot dit element, en verder ook omdat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden.

Wat dit laatste argument betreft, werd reeds gesteld dat de duur van het verblijf één van de elementen is die moet worden betrokken bij de belangenafweging die voortvloeit uit artikel 42quater, §1, derde lid. In die optiek valt niet in te zien hoe een element, dat moet worden gewogen, zou kunnen worden herleid tot een motief dat evident is, temeer nu, zoals reeds gesteld, de Raad zelf niet kan overgaan tot de noodzakelijke weging van de elementen uit de voormelde bepaling.

Voorts, in zoverre de verwerende partij de verzoeker nog verwijt om zelf geen elementen te hebben aangebracht over de duur van zijn verblijf, moet erop worden gewezen dat deze gegevens vanzelfsprekend ter kennis waren van het bestuur, dat verzoeker in het bezit heeft gesteld van een visum type D en, vooral, hem in het bezit heeft gesteld van een F-kaart en wist dat verzoeker minstens sedert dat ogenblik op Belgisch grondgebied verbleef. Het argument van de verwerende partij ontslaat haar er in die omstandigheden niet van rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf.

Derhalve is een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vaststelling dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden vernietigd. Dit leidt dan weer tot de vaststelling dat verzoeker terugvalt op zijn initiële verblijfsrecht, waarmee de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat zijn legaal verblijf in België zou zijn verstreken niet compatibel is. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet dus worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 september 2015, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS